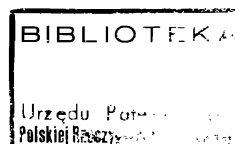

25 stycznia 1929 r.

URZĄD PATENTOWY

E21 6 9/16

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 9647.

Kl. 5 a 29

5a 9/16

Kazimierz Petion
(Borysław, Polska).

Dłóto do głębokich wierceń.

Zgłoszono 9 stycznia 1928 r.
Udzielono 13 listopada 1928 r.

Przedmiotem wynalazku jest dłóto do głębokich wierceń sposobem udarowym, różniące się tem od dotychczas znanych dłót, że ma niedopuszczać do skrzywienia otworu, który rozszerza poza obwód rur wiertniczych.

Zawiertek dłóta posiada kształt odwróconego ku dołowi tępego klina, którego dolna krawędź przecina oś obciążnika dłóta, a podczas wiercenia znajduje się w osi symetrii otworu wiertniczego. Boczne płaszczyzny tępego klina posiadają pochyłość w kierunku głównej płaszczyzny symetrii dłóta.

Taka budowa powoduje to, że dłóto przy każdym opadnięciu ześlizguje się bokami dolnego klina po ścianie środkowego zagłębienia u spodu otworu, wskutek

czego utrzymuje się bez przerwy ściśle w jego osi. Również i samo dłóto nigdy nie zakleszcza (wcina) się i zasypywanie nic mu nie szkodzi.

Na rysunku uwidoczniono na fig. 1 widok boczny, a na fig. 2 — widok zdołu dłóta znajdującego się na spodzie otworu wiertniczego.

Do obciążnika przykręcone jest dłóto w górnej części 1 okrągłe, a w dolnej, w tak zwanym zawiertku 2, spłaszczone. Zawiertek 2 jest symetryczny do osi obciążnika, względnie dłóta 1, i posiada na dolnym końcu również symetryczne płaszczyzny klinowe 3, których pochyłość posiada kierunek podobny z główną pionową płaszczyzną symetrii dłóta. Koniec dolny rozszerzonej szczęki 6 jest zaopatrzony w kli-

nowe ostrze 4, a miejsce, w którym zgrubienie szczęki przechodzi w klin 4, przedstawia się jako ukośne wycięcie 5. Dolna krawędź klina zawiertka 3 tworzy kąt prosty w stosunku do ostrza 4.

Podczas wiercenia dłóto znajduje się poniżej dolnej krawędzi rury wiertniczej 8, przez którą przesuwa się swobodnie, ponieważ całkowita szerokość dłóta razem ze szczęką, jest mniejsza od wewnętrznej średnicy rury 8.

Wskutek budowy dłóta zawiertek 2 wytwarza u spodu otworu wiertniczego zagłębienie odpowiadające kształtowi klina 3. Średnica samego otworu 7 jest o 20—30 mm większa od zewnętrznej średnicy rur 8, gdyż podczas wiercenia szczęka 6 wytwarza, w miarę obracania dłóta około osi pionowej, walcowy otwór 7 większy od rur okładzinowych. Przy wyciąganiu dłóto przesuwa się nieco na prawo i przechodzi swobodnie przez rury 7. Opadając zaś, dłóto nastawia się w środkowym zagłębieniu i zajmuje położenie po-

kazane na fig. 1 i 2, przez co ściśle pionowe wiercenie jest zapewnione.

Ponieważ dłóto posiada u spodu oprócz dolnych ostrzy 3 i 4 jeszcze cztery ostre krawędzie boczne, rozkrusza ono, zwłaszcza skały twarde, daleko prędzej, aniżeli dłóta inne.

Szczęka 6 z wycięciem 5 może również służyć jako kopyto instrumentacyjne, którego, jak wiadomo, używa się do odbijania dolnych zerwanych rur wiertniczych.

Zastrzeżenie patentowe.

Dłóto do głębokich wierceń sposobem udarowym, znamienne tem, że zawiertek (3) ma kształt odwróconego ku dołowi klina, którego dolna krawędź przecina ós symetrii obciążnika dłóta, a podczas wiercenia posuwa się po osi otworu.

Kazimierz Petion.
Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

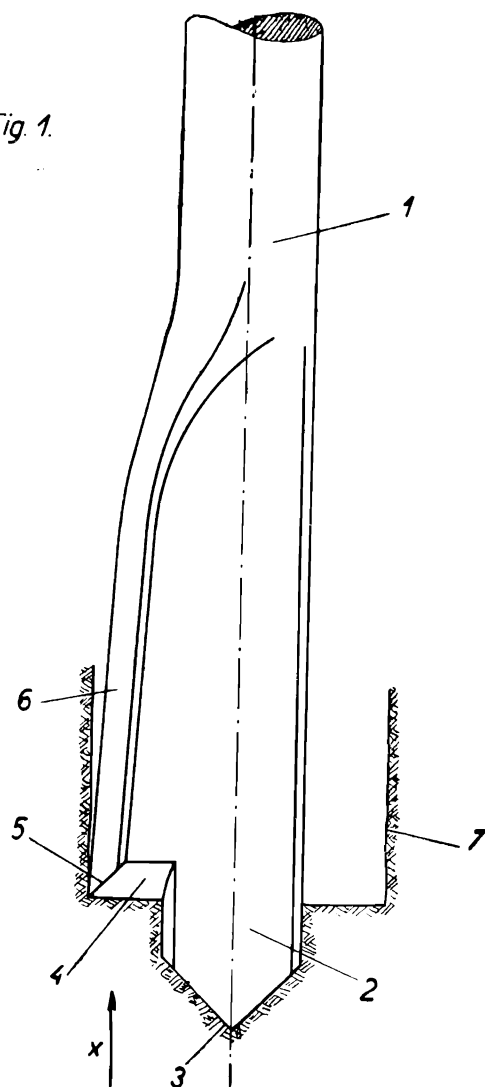

Fig. 2.

